

«Στην πόλη του Αι-Δημήτρη»

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

[AgiosDimitrios13.254x300](#)

Του Ξουρίδα Ιωάννη Οικονομολόγου Α.Π.Θ.

Στις αρχές του τέταρτου μ.Χ. αιώνα, Αυτοκράτορας του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους είναι ο Μαξιμιανός Γαλέριος, που έχει κάνει τη Θεσσαλονίκη πρωτεύουσά του. Ο Δημήτριος ήταν γόνος μίας αρχοντικής οικογένειας και αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να γίνει χριστιανός και, παρά τον διωγμό που είχε κηρυχτεί πριν από δύο χρόνια, δίδασκε τη χριστιανική θρησκεία στις υπόγειες στοές που απλώνονται κάτω από την οδό Αγίου Δημητρίου. Βρέθηκαν όμως άνθρωποι να πληροφορήσουν τον Γαλέριο πως ο πιο αγαπητός του αξιωματικός ήταν κι αυτός χριστιανός και εκείνος πρόσταξε να τον φέρουν μπροστά του. Εκείνη τη στιγμή ο Γαλέριος ήταν έτοιμος να μπει στο στάδιο, που άρχιζε μπροστά στην αυλή της σημερινής εκκλησίας κι απλωνόταν προς τα βορειοδυτικά.

«...Ο αέρας δονιζόταν από φωνές, γέλια και βρισιές. Το πλήθος ανέβαινε τις κερκίδες σπρώχνοντας και σκουντουφλώντας. Ο αυτοκράτορας, περιστοιχισμένος από τη συνοδεία και τους φρουρούς του, στεκόταν μπροστά στην κεντρική πύλη του σταδίου και περίμενε.

»Είχε κιόλας μαθευτεί ποιόν περίμενε ο αιμοβόρος Γαλέριος, η είδηση ...πως είχαν πιάσει και τον Δημήτριο είχε διαδοθεί σαν αστραπή ανάμεσα στους πιστούς. Σε λίγο άρχισαν να έρχονται οι πραιτωριανοί, έχοντας στη μέση τον Δημήτριο. Ο Δημήτριος πλησίαζε απαθής και μία έκφραση απέραντης γαλήνης ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Φορούσε τη στρατιωτική του στολή. Η χλαμύδα του έφερε το κόκκινο τάβλι που δήλωνε το υψηλό αξίωμά του.

»-Και συ, Δημήτριε; ρώτησε ο Γαλέριος, προσπαθώντας να κάνει ήρεμη τη φωνή του. Είναι αλήθεια αυτό που μου είπαν για σένα;

»-Είναι αλήθεια, Αύγουστε.

»-Δημήτριε, εσύ, αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού, πως μπόρεσες και πρόδωσες το αξίωμά σου;

»-Δεν πρόδωσα τίποτα, Αύγουστε. Παραμένω αξιωματικός και θα υπηρετήσω πιστά

την πατρίδα μου, όπου μου το ζητήσει. Πιστεύω όμως στον Χριστό και τη διδασκαλία του. Αυτές οι δύοπίστες δεν είναι ασυμβίβαστες.

»-Είσαι προδότης, ένας τιποτένιος προδότης! τσίριξε ο Γαλέριος κι έγινε κατακόκκινος από τον θυμό του. Πάρτε τον από εδώ, διέταξε τους στρατιώτες, και φυλακίστε τον!

»Οι πραιτωριανοί άρπαξαν τον Δημήτριο και τον σύρανε βάνουσα μόλο που εκείνος δεν πρόβαλε καμιά αντίσταση και στη συνέχεια τον έσπρωξαν μέσα στο υπόγειο του ερειπωμένου λουτρού.

»Το στάδιο ήταν φίσκα από τον κόσμο, μέσα όμως βασίλευε μία παγωμένη μουγκαμάρα. Ένας μονάχα ήχος ακουγόταν. Ένα γέλιο βροντερό και κοροϊδευτικό.

»Ένας άνθρωπος στεκόταν καταμεσής στην αρένα. Τεράστιος, σωστός γίγαντας, γυμνός σχεδόν, με μία προβιά περασμένη στη μέση του, τριχωτός και γενειοφόρος. Στεκόταν εκεί με τα χέρια στους γοφούς και ξεκαρδιζόταν έτσι που αντιλαλούσε ο τόπος:

»-Τι θα γίνει λοιπόν, φοβιτσιάρηδες; Δεν υπάρχει ένας ανάμεσά σας που να το λείη η περδικούλα του; Γαλέριε, γύρισε ο γίγαντας και μίλησε με μεγάλη οικειότητα στον αυτοκράτορα. Οι Θεσσαλονικείς σου δεν είναι άνθρωποι, είναι λαγοί που τρέμουν τη σκιά τους! Κανένας, μα κανένας από εσάς δεν τολμά να παλέψει μαζί μου; Και άρχισε πάλι να γελάει βροντερά.

»Εκείνη τη στιγμή από την είσοδο του σταδίου ακούστηκε φασαρία και μία φωνή να κράζει:

»-Έρχομαι, Λυαίε! κι ο Νέστορας μπήκε σαν σίφουνας και χίμηξε στην αρένα.

»Από τα στήθη των θεατών βγήκε μία βοή. Πολλοί σηκώθηκαν όρθιοι και φώναξαν:

»-Όχι, Νέστορα, όχι! Τι είναι αυτό που πας να κάνεις! Θα σε λιώσει αυτό το θηρίο!

»Ακόμα και ο απαθής Γαλέριος πετάχτηκε στα πόδια του:

»-Σε ικετεύω, Νέστορα, μην κάνεις αυτή τη βλακεία. Αν έχεις ανάγκη από λεφτά και θέλεις να κερδίσεις το στοίχημα, σου τα δίνω έτσι, χωρίς να παλέψεις. Δεν το καταλαβαίνεις πως θα σε σκοτώσει; Δεν θάσαι ο πρώτος που θα ξεψυχήσει στα χέρια του Λυαίου!

»Μα ο Νέστορας δεν γύρισε καν να τον κοιτάξει. Όρμησε πάνω στον παλαιστή, κουφός στις φωνές και στις παρακλήσεις. Ο γίγαντας στάθηκε σαν να μην πίστευε

στα μάτια του. Ο μοναδικός αυτός αντίπαλος που τόλμησε να τον αντιμετωπίσει μέσα σε τόσες χιλιάδες κόσμο, ήταν ένας λεπτοκαμωμένος κι αδύνατος νέος, ένα παιδαρέλι σχεδόν.

»Όμως αυτή η καθυστέρηση του στοίχισε τη ζωή. Προτού προλάβει να συνέλθει από το ξάφνιασμά του και πάρει μία στάση αμυντική, ο Νέστορας είχε φτάσει κοντά, σήκωσε το χέρι του και τον χτύπησε στον λαιμό.

»Το χτύπημα ήταν ακαριαίο. Ο γίγαντας γκρεμίστηκε κάτω σαν σακί. Το στάδιο ολόκληρο αντιλάλησε και ο κόσμος σηκώθηκε όρθιος και ξεφώνιζε ενθουσιασμένος. Και ξαφνικά ακούστηκε μία φωνή:

»-Είναι νεκρός. Ο μονομάχος είναι νεκρός. Τον σκότωσε ο Νέστορας!

»-Τον σκότωσε ο Νέστορας; Αυτό το αμούστακο παιδί μπόρεσε να σκοτώσει τον πρωτοπαλαιστή; Μα γίνονται τέτοια πράγματα; ακούγονταν απ' όλες τις μεριές.

»Και τότε ένας άνθρωπος πήδηξε από τις κερκίδες στην αρένα. Σήκωσε το χέρι του και φώναξε δείχνοντας τον Νέστορα:

»-Είναι χριστιανός! Με μάγια σκότωσε τον Λυαίο! Τον είδα να τρέχει στο λουτρό όπου βρίσκεται φυλακισμένος ο άλλος κακούργος, ο Δημήτριος, και κείνος τον σταύρωσε, τον ευλόγησε και του έταξε τη νίκη! Είναι μαγγανεία αυτό που έγινε. Σκοτώστε τους!

»Κι ο Γαλέριος επανέλαβε από το θεωρείο του:

»-Σκοτώστε τους! Θάνατος στους χριστιανούς!

»Ένας πραιτωριανός βγήκε από το αυτοκρατορικό θεωρείο, κατέβηκε στην αρένα και πλησιάζοντας το Νέστορα, που στεκόταν σαν χαμένος, τράβηξε το ξίφος του και μ' ένα χτύπημα του πήρε το κεφάλι.

»-Μην ξεχάσετε και τον δάσκαλο! φώναξε έξω φρενών ο Γαλέριος. Να εκτελεστεί αμέσως και ο Δημήτριος.

»Και την ίδια στιγμή ένα απόσπασμα πραιτωριανών με τις λόγχες στο χέρι κατευθύνθηκε στο παλιό λουτρό!... »

Πάνω από εκεί όπου φυλακίστηκε και μαρτύρησε ο πολιούχος μας Άγιος, χτίστηκε ο ξακουστός ναός, που η ιστορία του είναι συνυφασμένη με την ιστορία της πόλης της Θεσσαλονίκης. Τέλος, ο Γαλέριος που καταδίωξε τους χριστιανούς και θανάτωσε τον άγιο Δημήτριο, αρρώστησε πολύ βαριά και όχι μόνο πρόσταξε να

σταματήσουν οι διωγμοί, αλλά επέτρεψε κιόλας στους χριστιανούς να προσκυνούν ελεύθερα τον Θεό τους εκδίδοντας το πρώτο διάταγμα της ανεξιθρησκίας το 311 μ.Χ.

Πηγή: romnios.gr